CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI

BILL GAZON

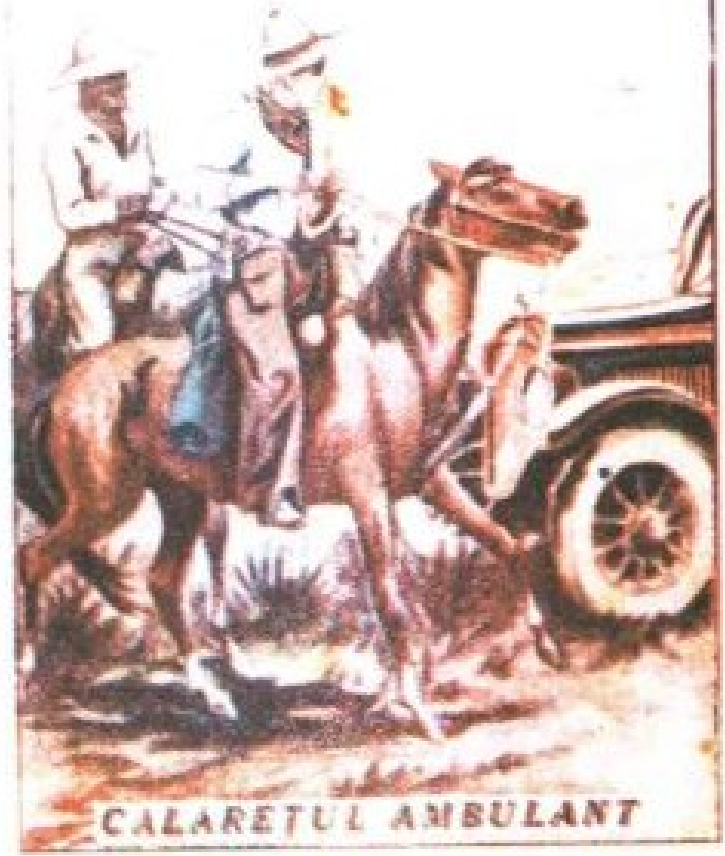

CALARETUL AMBULANT

No. 19

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

CĂLĂREŢUL AMBULANT

Nr. 19

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui,

cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

Călăreţul ambulant

Capitolul 1
Pe o urmă nouă

Soarele ardea deasupra lui Crato, un orăşel pe râul Madeira, aşa cum arde numai în fundul Braziliei, învăpăiând solul.

Un tânăr, în costum obişnuit de *caudilho* se sprijinea de uşa unei *venda,* fumând dintr-o lulea acel tutun tare indigen, denumit *fum* şi care face pe nefumători eterni duşmani ai Braziliei.

Caudilho este, propriu vorbind, un fel de călăreţ ambulant, un vagabond, un Don Quichotte modern. Totuşi, nu-i tâlhar,

ferească Dumnezeu, chiar dacă, din când în când, tratează pe câte un semen cu câte o încărcătură de alice. Nu e nici hoţ, chiar dacă-şi însuşeşte vaca sau calul care sunt pe păşune.

Un caudilho este un idealist, care visează revoluţii ce ar ferici popoarele şi care nu înfloresc nicăieri mai dihai ca în Brazilia… cel puţin în fiecare trimestru câte una.

El nu se simte bine decât în şea. Un caudilho fără cal nu este caudilho.

Fete cu urcioare trecură pe acolo, uitându-se cu coada ochiului spre *venda* şi adunându-se, cu toatele, la fântână.

Era un caudilho tânăr şi chipeş. Trebuie să fi fost de neam, căci nu era Metis, iar pielea-i era aproape albă.

Afară de aceasta, de sub pălăria-i cu boruri late ieşea o şuviţă blondă. Şi, totuşi, nu era un caudilho veritabil, căci nu ştia să scuipe.

În schimb, cel care, la câteva case mai încolo, se proptea de uşa din faţa, era un caudilho get-beget.

Scuipa pe fiecare minut de şaizeci de ori, în casă, şi numai odată, din greşală, pe stradă.

Fetele îşi vârâră capetele una într-alta. Cine o fi noul venit?

Defilară pline de graţie în faţa lui, învăluindu-l în priviri de foc. Dar el nici că le da vreo atenţie, ci-şi fuma luleaua, urmărind fumul albăstrui.

Avea o înfăţişare aşa de tristă, încât ghiceai că-l apasă o grijă imensă. Dar tocmai acesta era semnul că nu e un veritabil caudilho, căci de când are griji un caudilho?

El îşi aprinse altă lulea şi se uită la Negrul de lângă el, care tot cârpea şeaua.

— Crezi tu că o să ne mai putem servi de ea?

— Cred că da. E vorba numai dacă poţi şedea pe ea fără să te jupoi.

— Ia-o atunci tu, fiindcă pielea ta e mai tare.

Negrul rânji, tot frământând în gura un cocoloş de frunze de bethel.

Apoi, întoarse puţin capul spre uşa din faţă, şi se strâmbă.

— Vendist-ul ăsta (proprietarul hanului) e un zgârcit de nu are pereche. Mânca-l-ar lupii! Vrea să se îmbogăţească pe spinarea noastră. Ne încarcă straşnic la socoteală. Tare ţiu să-i arăt că pot, dintr-o singură lovitură, să-i mut fălcile.

— Lasă-l în pace! Nu se îmbogăţeşte el de la noi.

Între acestea, se făcuse, încetul cu încetul, întuneric.

Tot bodogănind, Negrul îşi termină treaba şi întinse caudilho-ului şeaua ca s-o examineze.

În acelaşi moment în care acesta se aplecă, un cuţit şuieră prin văzduh, luându-i pălăria din cap şi scoţându-i la iveală părul blond.

Un puternic „a” răsună din mijlocul grupului de fete. Caudilho-ul nu se sinchisi, ci sări în tindă, de-şi scoase revolverul şi se uită atent în partea de unde venise cuţitul.

Negrul se repezi în spre un colţ al casei, dar în mijlocul cursei se lăsă la pământ. Un al doilea cuţit se înfipse peste el în zid.

El sări în picioare, alergând înainte, urmat de caudilho-ul care venea în salturi mari.

Un individ scund, mlădios, se desprinse din colţul casei, se avântă în şeaua unui cal şi dete acestuia pinteni, dispărând dinaintea privirilor celor doi urmăritori, într-un nor gros de praf.

Negrul voi să se năpustească după el, dar caudilho-ul îl reţinu de braţ, tot ţintind revolverul în spre norul de praf, fără a apăsa însă pe trăgaciu.

Un zâmbet flutură pe obrazu-i de obicei

aşa de trist.

— Mă, Sam, boulean, rămâi aici. Cu picioarele tale scurte, nu-l ajungi tu. Sau vrei să te iei la întrecere cu calul?

— Nu. Dar mă prind pe pielea mea cinstită că netrebnicul acela e Japonez.

— Da şi mă bucur atât de mult că te-aş săruta dacă n-ai fi aşa de murdar.

— Fiindcă a aruncat cuţitul?

— Exact.

Sam trase o gură de aer şi se uită înfricoşat la Bill Gazon, cel îmbrăcat în costum de caudilho, ca şi cum arşiţa l-ar fi zdruncinat la creier.

Bill Gazon râse.

— Sam, închide-ţi botul şi haide înăuntru. Ţi-oi lămuri eu acolo pentru ce mă bucur.

Negrul îl însoţi, dând din cap.

În cârciuma joasă, soioasă, se aşezară la o masă şi prietenul alb al lui Sam începu:

— Ascultă aici! Tu singur ştii cum am urmărit din Chili pe cel care a răpit pe sora mea Thea, dar a cărei urmă am pierdut-o. E firesc ca acum să mă bucur, căci atentatul cu cuţitul dovedeşte că, în pofida tuturor presupunerilor, ne aflăm pe urma adevărată. Pe scurt, Japonezii s-au dat de gol. Sora mea nu trebuie să fie departe de aici.

— De, obiectă Negrul, atentatul dovedeşte că diavolii ăia galbeni se învârtesc şi pe aici. Bine, suntem pe urma adevărată, dar tot nu ştim unde este sora ta.

De pe figura lui Bill Gazon dispăru zâmbetul, făcând loc tristeţii. Sam avea dreptate. Ştiau ceva şi totuşi, nimic. Îşi lăsă capul pe masă.

Văzând Sam că şi-a întristat prietenul, se aplecă peste el şi-l bătu pe umăr, neputând răbda ca prietenul său cel bun, care împărţea cu el frăţeşte totul, să fie mâhnit.

— Dacă măgarul ăla galben a aruncat cu cuţitul în adunătura asta de coteţe zisă oraş, apoi nici ceilalţi nu trebue să fie departe. Cutreierăm mâine întreaga regiune şi o să vezi numai cum adulmecă Sam totul.

Bill Gazon strânse mâna amicului sau negru.

— Bine, Sam! Plecăm mâine şi trebuie să-mi găsesc surioara sau să ne depărtăm de meleagurile astea, căci stăm foarte slab cu finanţele şi nu e pe aici niciun rost de câştigat ceva.

— Şi lui Sam îi chiorăie rău maţele.

Cum tocmai se întoarse spre fereastră, lui Bill Gazon i se păru ca vede dispărând

un individ care va fi stat de a ascultat. Se uită repede pe stradă, dar nu zări pe nimeni.

Să se fi înşelat?

Capitolul 2
Încăierarea de pe câmp

Bill Gazon şi Negrul îşi înşeuară a doua zi caii, pornind în direcţia în care în ajun fugise Japonezul.

Caii erau cam deşelaţi de atâta alergătură şi Bill Gazon poposise câteva zile ca să le dea răgaz să se întremeze măcar cât de cât.

Cu buzele strânse, se uita scrutător prin toate părţile.

Deodată, Sam prinse de frâu calul lui Bill Gazon şi arătă înainte.

Prietenul său alb văzu şi el o ceată de caudilhos venindu-le înainte pe nişte catâri. Deoarece aceia nu-i observaseră şi Bill Gazon nu era de loc dispus să se întâlnească cu dânşii, făcu semn prietenului său şi amândoi o luară spre stânga, ascunzându-se după un stufiş des de *taquera,* până ce or trece caudilho-ii.

Se scurse ceas de ceas, fără să fi descoperit nicio urmă.

În sfârşit, Bill Gazon îşi opri calul şi se uită de jur împrejur.

— Mă prind că Japonezul n-a mers decât până aici, căci acum începe câmpul. Cu

siguranţă că a făcut un ocol ca să ne inducă în eroare. S-o apucăm deci spre stânga. Tu ce crezi, Sam?

— Sam crede la fel. Să călătorim spre stânga!

Caii obosiţi mergeau tot mai încet.

În acelaşi timp, soarele dogorea aşa de îngrozitor, că, cei doi prieteni erau lac de sudoare.

Deodată, Bill Gazon îşi opri calul, se aplecă pe gâtul lui şi se uită aiurit înainte.

Atinse încet cu mâna pe prieten.

— Sam, tu vezi automobilul? Sau cumva…?

— Da, frumos automobil. Mai bun decât o şea cârpită.

Bill Gazon dete pinteni calului şi, urmat de Sam, ajunse la maşină.

Era un vehicul bun, care sta în mijlocul câmpului şi n-avea altă stricăciune decât un cauciuc pleznit la roata dreaptă din faţă.

Oricât se uitară în jurul lor, nu văzură pe nimeni. Cui va fi aparţinând automobilul şi pentru ce proprietarul său îl lăsase pe câmp?

Bill Gazon se coborî din şea şi examină maşina cu minuţiozitate. Pe perna unuia din locuri se afla o batistă mică, albă.

O ridică şi scoase un strigăt de surpriză.

Era brodată pe ea monograma T. G.

— Ştii tu ce însemnează asta? întrebă el, arătând-o Negrului. Asta însemnează că sora mea Thea a fost până mai adineaori în trăsura asta şi la coborâre, a uitat batista. Mă aflu deci pe urma cea adevărată. Dar de ce au lăsat aici maşina, căci e cu neputinţă să meargă pe jos atâta cale?

— O, Sam ştie că au plecat cu altă maşină. Uite aici urmele ei.

Şi, într-adevăr, Bill Gazon putu distinge desluşit numele unui al doilea automobil.

Nu era deci altă explicaţie decât că cei din el nu au mai pierdut timpul să repare pana de la prima maşină, ci se urcaseră într’a doua, care desigur, conţinea bagajul. În grabă, Thea scăpase batista.

Frate-său merse de jur împrejurul trăsurii. Era o roată de rezervă, cu care se putea înlocui cea stricată.

— Sam, rechiziţionăm automobilul şi plecăm cu el.

— Dar caii?

— Îi luăm cu noi. Poate găsim vreun prilej să-i vindem. Oricum avem nevoie de parale.

Bill Gazon schimbă roata şi apoi se depărtă cu încetul, din când în când oprindu-se, spre a nu pierde pe Negrul care venea cu caii.

Ar fi preferat să se lepede de ei, ca să poată înainta mai cu viteză, dar îşi înăbuşi nerăbdarea, căci de i-ar fi putut vinde, apoi produsul îi era bine venit.

Ajunse în sfârşit la coliba unui moşier italian, care ţinea, totdeodată şi un han şi îi oferiră caii spre vânzare.

Bănuitorul om şovăi mult până să se hotărască să-i cumpere.

În timp ce cei doi beau o ceaşcă de cafea tare, de Brazilia, fetiţa hangiului tot sărea veselă pe lângă maşină.

Din flecăreala ei, Bill Gazon trase concluzia că a mai poposit acolo un automobil.

Întrebă pe hangiu şi acesta îi răspunse că într-adevăr, s-a oprit unul la han cu vreo două ore mai înainte şi că i se făcuse rău uneia din cele două coniţe care călătoreau. Bill Gazon nu mai avu astâmpăr.

După o despărţire pripită, sări, însoţit de Sam, în maşină, pornind, cu maximum de

viteză, spre noua urmă.

— Sam, numai două ceasuri distanţa! Trebuie să-i ajungem.

Totuşi, fu nevoit să stopeze, căci un mare număr de caudilhos le răsări înainte, poruncindu-le să stea.

— Ciudat, Sam: sunt aceiaşi cu care ne-am întâlnit odată.

— Da şi capul este meşterul în scuipat din Crato. Lui Sam nu-i miroase a bine.

Capul cetei de caudilhos se apropiă şi boscorodi într-o englezească de baltă, amestecată cu crâmpeie portugheze şi indiene:

— Trăsura asta e furată şi aparţine prietenului meu, Japonezul.

— Da, ştiu şi vreau să i-o duc înapoi.

— Trebue să te dai jos.

— Nu se poate! N-avem vreme.

Bill Gazon puse iarăşi motorul în funcţiune şi până şeful trupei să-şi scoată revolverul, Sam îl şi trântise de pe şea.

Caii se speriară de duduitul neobişnuit al motorului, astfel că oamenii se menţineau cu greutate în şa.

Conformaţiunea solului împiedica maşina să-şi desfăşoare toată viteza. Bill Gazon ţinea o mână pe volan, iar cu cealaltă întinse arma sa Negrului.

— Trage, Sam! Trage, ca să-i ţii la distanţă.

Negrul îl ascultă şi trase, asupra caudilho-ilor care îi urmăreau.

E adevărat că şi gloanţele acestora zburau pe lângă capetele celor doi prieteni, dar nu-i nimereau de loc.

Bill Gazon şi credea că a câştigat partida, când mo-torul începu să aibă rateuri.

În ciuda tuturor încercărilor lui Bill Gazon, ameninţa să se oprească. Şi, colac peste pupăză, tânărul constată că în faţa sa se ridica un povârniş repede. Se întoarse către Sam.

— De ce nu mai slobozi focuri? Trage! Altfel, sun-tem pierduţi.

— Cu ce vrei să tragă Sam? Cu sticlele goale de apă? Nu mai e niciun cartuş.

— Ce?

— Nu mai avem niciun cartuş.

— S-o ia naiba!

…….

Şeful cetei de caudilhos a observat că cei doi fugari nu mai aveau muniţii şi că, de asemenea, nici automobilul nu mai era în stare bună.

Îşi îmboldi cu chiote oamenii, care nu îşi cruţară caii, gonind, în urlete de triumf, după maşină.

Faţă de povârnişul repede, fugarii erau nevoiţi să oprească, dacă ţineau să nu se rostogolească.

Dar ce fuse asta?

Caudilhos se priviră întrebători. Maşina nu se oprise. Rămaseră locului, ca împietriţi.

Automobilul derapă lângă un stufiş de

taquera, prăvălindu-se de pe marginea povârnişului în jos.

Se auzi un pârâit teribil. Maşina trebuie să fi făcut explozie.

Caudilhos deteră pinteni cailor, veniră în galop la povârniş, săriră jos şi se uitară, înfioraţi, în abis.

Vehiculul, care se răsturnase în cădere, se afla la zece metri sub ei.

Fumul răbufnea din el, iar pe delături se prelingeau flăcări.

În grabă precipitată şi în vociferări, caudilhos înodară laţ de laţ, legară funia astfel formată de o rădăcină groasă şi se lăsară jos în prăpastie. Numai doi dintre ei rămăseseră lângă cai.

Trudiră din răsputeri să întoarcă automobilul, spre a scoate afară pe cei doi călători.

Smuceau încoace şi încolo, fiecare crezând că în partea sa e mai uşor.

Pe când unul din paznici îşi striga către cei de jos părerea sa, se pomeni deodată cu o lovitură de picior şi zbură, la rându-i, jos.

De spaimă, cel de al doilea căscă gura.

Până însă să rostească ceva, două braţe negre îl înşfăcară şi, ridicându-l pe sus, îl expediară de asemenea în prăpastie.

Cei de jos ridicară ochii încremeniţi, la

vederea celor doi tovarăşi care debarcară, „în zbor” jos şi, până să-şi dea seamă ce se întâmplă, le fu aruncata şi funia.

Li se tăiase astfel comunicaţia cu terenul de sus.

Două chipuri râzătoare apărură la marginea prăpastiei: un cap blond şi altul negru.

— *Caballeros,* nu vă osteniţi zadarnic! Cei doi morţi trăiesc încă şi nădăjduiesc să mai trăiască mult. Suntem însă siliţi să facem niţel apel la amabilitatea voastră şi să ne alegem câţiva din caii voştri, ca să ne putem continua drumul. Din păcate, automobilul nostru s-a prăpădit şi sfărâmăturile lui nu valorează nici două cepe degerate.

Un blestem, scos din câteva piepturi, fu răspunsul la acest logos.

În îndârjirea lor, caudilhos scoaseră revolverele şi traseră. Cele două capele însă dispăruseră.

— Da, Sam, trăim încă. Săritura din hodoroaga aia de maşină nu ne-a adus altă pagubă decât puţină piele jupuită. Să ne alegem la iuţeală caii cei mai buni, iar pe ceilalţi să-i gonim de aici. Odată şi odată tot vor ieşi de acolo nobilii ceia de caballeros, să sperăm însă că după ce ne vom fi

depărtat noi o bună bucată de drum.

Negrul râânji.

Îşi aleseră cei mai buni cai, luară din genţile cu provizii tot ce le putea folosi, iar pe celelalte animale le alungară.

După aceea, se avântară în şea şi porniră spre Nord.

— Nu m-am înşelat, vasăzică, aseară, zise Bill, când mi s-a părut că e o iscoadă la fereastră. Era scuipaiciul cela din Crato pe care l-au tocmit Japonezii să mă expedieze în împărăţia cerurilor. Nu mai râde aşa, Sam, că uite, pierdui urma. Ce ne facem acum?

— Să căutăm.

— Bine vorbişi, dar chestia-i, pe unde o luăm?

Capitolul 3

Bill Gazon mort !

Sub impulsul unei presimţiri, Bill Gazon porni spre Belem do Para, principalul port de transbordare pentru operaţiile de import şi export din regiunea Amazonului, unde fără îndoială că răpitorul Theei o dusese, putând mai uşor dispare în oraşul aceia mare şi având legături cu toate ţările.

Cei doi prieteni călăreau în tăcere pe câmp, o întin-dere vastă, lipsită de orice umbră.

Mica porţiune de pădure căzuse jertfă topoarelor coloniştilor şi nimeni nu se mai îngrijea de o replantare. Doar câţiva coconari mari, vechi, se iveau ochilor cercetători.

Din aceeaşi cauză, domnea şi lipsă de apă.

— Dacă regimul silvic va continua aici tot aşa, observă Gazon, apoi totul se va transforma în curând într-o stepă stearpă. Păcat de ţara asta!

— Şi ce ne pasă? Când va dispare şi ultimul copac, nici vârful unghiilor n-o să mă doară…

Bill Gazon zâmbi.

De bună seamă, toţi de pe meleagurile acestea gândeau astfel, căci nu se cruţa nimic. Iar apoi, după ce se va fi stricat tot şi sursele de venituri vor fi pierit, aveau să urzească o mică revoluţie, ca leac universal.

— Ia spune, Sam, ce tot mesteci cu atâta hărnicie? Boabe de cafea? Ia trage ici o înghiţitură de apă şi culcă-te astfel ca soarele să-ţi înfierbânte burta.

În modul acesta, îţi faci o cafea minunată, şi economiseşti şi focul. Haide acum să poposim lângă stufişul cela de taquara, până o trece arşiţa asta mare. Seara putem să mai mergem o bucată.

Cei doi prieteni descălecară, îşi duseră caii în umbra tufişului şi-şi pregătiră masa.

În timpul cât Bill Gazon fierbea cafeaua, Sam întinse un fel de brâu ocrotitor pe după tabăra lor şi gonea ţânţarii cu fumul lulelei sale.

Se scurseră astfel două zile şi Negrul se uita mereu înapoi şi tot da din cap, îngrijorat.

— Ce-i cu tine, Sam?

— Sam simte că suntem urmăriţi…

Bill Gazon îşi opri calul şi privi în jur. Nu văzu pe nimeni pe vastul câmp.

— Mă, tu vezi ziua năluci!

— O, mă prind pe capul meu cel bun că vin după noi caudilhos, care or fi turbaţi împotriva noastră că am îm-prumutat caii lor şi i-am făcut să piardă câştigul.

— Lasă capul tău acolo unde el Dacă ne-ar fi urmă-rit, apoi ar fi fost de mult aici…

Sam însă nu se declară mulţumit, ci bodogănea în şir, şi Bill Gazon avu deodată senzaţia neplăcută că e urmă-rit, deşi căuta s-o alunge. Era ostenit şi mai mult atârna în şea decât şedea.

— Punct! Poposim aici. Nu mai călăresc pe dogoarea asta. S-a topit toată grăsimea din mine.

Şi, obosit de teribila căldură, Bill Gazon era gata să adoarmă, când caii începură să manifeste nelinişte şi să necheze.

Cei doi prieteni săriră în picioare.

Nechezatul însemna că se apropie cineva şi chiar că se auzi un nechezat-răspuns din spre direcţia pe unde veniseră.

Veneau caudilhos!

Bill Gazon şi prietenu-i negru nu vedeau încă pe călăreţi, din cauza terenului accidentat şi a stufişurilor de taquera, dar nu încăpea nicio îndoiala că veneau.

Se uitară muţi unul la altul şi apoi începură, cu toată graba, să-şi strângă catrafusele, se avântară în şea şi-şi

îmboldiră animalele în galop, o luptă cu banda de caudilhos, pe câmp deschis, neoferind perspective plă-cute, chiar de la început.

Nechezatul cailor atrase atenţia caudilhoilor că fugarii sunt pe aproape, aşa că dădură pinteni anima-lelor ca să poată prinde pe cei doi prieteni.

Bieţii cai ai acestora simţiră zdravăn biciul.

Strigătele şi înjurăturile bandei de caudilhos răsunau tot mai aproape şi Bill Gazon putu, în sfârşit, să-i dis-tingă.

În curând chiar, primele gloanţe zburară pe lângă ca-petele lui Bill Gazon şi Sam.

Era o cursă pe viaţă şi pe moarte.

Deodată, calul lui Sam se poticni şi se rostogoli, svârlindu-şi călăreţul într-un arc mare.

Bill Gazon fu dintr-o săritură lângă prietenul său, spre a-i ajuta să încalece din nou.

Din nefericire, nu se putu. Calul îşi scrântise un picior. Ce era de făcut?

— Ia-o tu înainte şi nu te sinchisi de mine! - povăţui Sam pe prietenul său alb. Tu trebuie să-ţi scapi suri-oara. Lasă pe Sam, că o şti el cum să se descurce. Ne întâlnim în Belem de Para şi, dacă nu acolo,

măcar în cer, unde Sam ţine tare mult să meargă, sau aiurea.

— Prostule, crezi tu că Bill Gazon o să-şi lase un prieten în voia soartei? Stăm aici, dar nu tragem focuri. Aşteptăm să vedem ce au de gând cu noi.

Caudilhos se apropiau şi, pentru un moment, răma-seră înmărmuriţi, văzând că cei doi nu se pregătesc de apărare.

Formară un cerc în jurul lor şi descălecară.

— Ce vreţi cu noi? întrebă Bill.

— Sunteţi hoţi de cai şi trebue să muriţi, după datina locului.

— Şi trebuie numaidecât? Voi sunteţi vinovaţi că am pierdut automobilul, aşa că a trebuit să vă luăm caii.

— Nu mai pălăvrăgi atâta! E loc destul pentru voi doi lângă coconarul acela.

Dar, cum se pregătiră caudilhos să lege pe cei doi prieteni, aceştia îşi ieşiră din rezervă şi duşmanii îşi dădură în curând seamă că Sam era boxer de profesie.

Pe când însă Negrul îşi tot repezea pumnii în căpă-ţânile agresorilor, văzu, spre spaima sa, pe prietenul alb prăbuşindu-se, cu o rană la cap.

Cu un ţipăt sălbatic, îşi croi drum spre cel care zăcea neînsufleţit la pământ.

Sângele colora părul lui Bill Gazon. Caudilhos se retraseră: îşi atinseseră scopul.

— O, diavolilor, aţi omorât pe cel mai bun om!

Şi lacrimi mari curgeau pe obrazul negru al lui Sam. El întinse ameninţător pumnii spre caudilhos, după care începu să se bocească.

— Isprăveşte odată, omule! M-ai zăpăcit, - zise „mortul”.

— Trăieşti? exclamă Sam, chiuind de bucurie şi voind să-şi ridice prietenul.

— Astâmpăr’te. Urlă înainte, ca să nu observe cau-dilhos că trăiesc încă! Îmi trebuia o stratagemă, ca să pun capăt luptei inegale, dar tot noi suntem învingători, căci acum ştiu încotro trebuie să ne îndreptăm. N-auzişi pe şef când mi-a strigat: „Nu mai ajungi tu în Mexic”? Aşadar, să mergem de grabă la Belem de Para şi, de acolo, undeva în Mexic. Înţelegi?

— O, Sam înţelege totul!

— Înainte dar!

Şi, după ce se convinse că ceata de Caudilhos nu se mai uită înapoi, Bill Gazon se sculă, cu ajutorul lui Sam. Capul îl durea teribil, dar nu-i era îngăduit să fie slab.

Sam îi legă cu chiu cu vai rana, cu nişte basmale.

După aceea, îi ajută să se urce în şeaua calului care încă trăia, luând pe umăr cele câteva lucruşoare şi păşind voiniceşte lângă cal, vesel că-i trăieşte prietenul.

Fu un marş anevoios.

Când soarele da în asfinţit, ajunseră într-o mică localitate.

Sam opri calul în faţa unei venda. Bill Gazon atârna în şea cu ochii închişi.

Negrul stete pe gânduri. Nu mai aveau parale multe şi, totuşi, îi trebuia prietenului său rănit odihnă, ca să se întremeze.

De mers mai departe, nu puteau merge; altfel, Bill era ameninţat să se prăpădească.

Cu o hotărâre scurtă, Negrul îl ridică din şea, având şi sprijinul unei fete, probabil fiica hangiului, care venise fuga, compătimitoare şi, fără să şovăie o clipă, îl ajută să transporte pe bolnav în cârciumă.

Acolo, îi spălă rana, aducând şi nişte pânză curată, ca să-l bandajeze.

La început, vendist-ul protestase supărat. Ce să facă el cu un om pe jumătate mort?

Cum îi văzu însă părul blond, îşi schimbă părerea.

De sigur că tânărul era un caballero dintr-o familie distinsă, iar Negrul,

servitorul său.

Îşi răsuci, mulţumit, mustaţa. Putea ieşi o afacere bună pentru dânsul.

Iscodi pe Negru şi acesta, ghicindu-i gândurile, îi debită o poveste straşnică cu nişte bandiţi care îi atacaseră. Şi, în timpul

cât el se întreţinea cu hangiul, fiica acestuia nu se depărta de lângă Bill Gazon, căruia-i turnă pe gât o licoare întăritoare.

Îi mângâiă apoi buclele. Ce frumos era!

Vendist-ul se declară gata să găzduiască pe cei doi prieteni şi toţi trei transportară pe cel leşinat într-o odaie, unde-l culcară pe un pat.

Fiica hangiului îşi luă sarcina să-l îngrijească.

Când, după un timp, el deschise ochii, zări o figură surâzătoare de fată. Se uită mirat în jurul lui.

— Unde sunt? întrebă el, cu glas stins.

— La oameni buni. Servitorul dumitale te-a adus aici. Eu sunt fiica stăpânului, zise copila.

„Servitor”? Îşi repetă el încet. De sigur că-l înţelege pe Sam. Ce basm o fi turnat Negrul ăla?

Sam tocmai intră şi el. Se apropia de pat şi făcu semn prietenului său să nu vorbească.

— Stăpâne, m-am oprit la venda aceasta, fiindcă nu se putea ca să mergi mai departe. Vom rămâne aici până te vei întrema.

— Bine, Sam. Voi fi în curând iarăşi pe picioare.

Negrul se înclină. Nu ieşi însă bine fata din odaie, ca se aşează pe marginea patului şi-şi initie prietenul în planul său.

Bill Gazon consimţi cu oarecare neplăcere, dar era singura soluţie, căci numai aşa se puteau aştepta la o solicitudine din partea hangiului.

După ce mai discutară asupra viitorului, Sam ieşi.

Datorită devotamentului cu care-l îngrijea fiica hangiului, tânărul se simţea tot mai bine şi s-ar fi împăcat cu soarta dacă nu l-ar fi chinuit grija de Thea.

— Când te-am văzut întâia oară, am crezul că eşti sora mea; atâta numai că ea e blondă, zise el.

— Şi e frumoasă? întrebă fata, curioasă.

— Cred şi eu. A fost răpită cu forţa şi atacul pe care l-am suferit a fost pus la cale de duşmanii mei.

Se mai întreţinu un timp cu fata şi era gata să urmeze sfatul ei şi să doarmă, când răbufni până sus ecoul unor vociferări din cârciumă.

Trase cu urechea, speriat. Fata îi explică însă că ar fi nişte clienţi care nu ştiu altfel să se distreze.

Sam, care tocmai se afla în grajd, auzise şi el gălăgia şi se uită pe fereastră în

cârciumă.

Picioarele i se muiară. Pe toţi sfinţii, la vizita aceasta se aşteptase cel mai puţin!

Se furişă prin casă şi dete buzna în odaia prietenului său alb.

— Sunt aici!

— Cine? întrebă Bill Gazon, deşi bănuia răspunsul.

— Caudilhos.

Se uitară deconcertaţi unul la altul. Sam îşi linişti prietenul cu amănuntul că indivizii nu ştiu nimic de prezenţa lor aici.

Încântat de nişte consumatori care plăteau aşa de bine, hangiul trăncăni de oaspetele său distins.

Caudilhos amuţiră şi se priviră întrebători.

Iar când el le mai şi spuse că musafirul său e blond şi rănit, săriră în picioare şi se repeziră pe scări, pătrun-zând cu forţa în odaia lui Bill Gazon.

Se făcu o tăcere neliniştitoare.

Bill Gazon se ridică în perne şi se uită fără frică la indivizii tocmiţi de duşmanii săi. Şeful se apropiă de pat.

— Vasăzică, n-ai murit? O reparăm noi acum.

Şi-şi şi scoase revolverul, ochind pe tânăr, când fata, care-şi croise loc printre

oamenii care stăteau la uşă, îi smulse arma.

— Acest caballero e sub scutul meu şi vai de acela care se atinge de dânsul! zise ea, cu ochii scăpărând de mânie.

— Ei, dar ştii că eşti frumuşică! zise caudilho-ul, râzând.

O palmă răsunătoare pe obrazul stâng fu răspunsul. Lunganul îşi frecă falca şi, până să-şi dea seamă ce se întâmplă, primi o a doua, după care fata îl ţinti cu propria lui armă.

— Ieşi afară, că, altfel, te împuşc!

Neştiind ce să facă împotriva curajoasei apărătoare, caudilho-ul se retrase pas cu pas, iar la uşă fata îi mai dete şi un brânci, de-l făcu să se poticnească peste prag.

Îndrăzneaţa fiică a hangiului îi trânti uşa în nas şi se întoarse, râzând, către Bill Gazon.

Văzându-l însă că vrea să se scoale, îl culcă înapoi în pat.

— N-ai nicio grijă! Nu mai îndrăsnesc ei să te atace.

— Îţi mulţumesc, dar sunt obişnuit să-mi apăr singur viaţa. Nu vreau să ai din cauza mea neplăceri, zise Bill Gazon. Dacă vrei să-mi faci un serviciu, te rog procură-mi doi cai buni şi tot dichisul pentru un drum lung.

Uite parale! Sper că-s de ajuns.

Fata primi cu ezitare banii şi ieşi tristă. Bill Gazon se sculă şi se îmbrăcă.

Se simţea ceva mai în puteri şi voia să dispară cât mai repede.

Trecea ceas de ceas şi fata tot nu se întorcea.

Bill Gazon se plimba prin odaie, neliniştit.

Între acestea, caudilhos adormeau unul câte unul, beţi de atâta rachiu cât consumaseră. Doar şeful şedea la fereastră, tot clocind la planuri.

Bill Gazon tresări. Cineva deschidea încet uşa.

Înhaţă arma, gata să se apere, când văzu fata furişându-se înăuntru.

— Mi-ai putut face rost de ce te-am rugat şi fost-au deajuns banii?

— Da. Chiar că a şi rămas un mic rest. Am ascuns totul afară şi te duc eu acolo. Coborâm pe fereastră. Nu e prea sus şi e mai sigur aşa.

— Cum să-ţi mulţumesc, *seniorita?*

Fata nu răspunse nimic, ci-şi lăsă capul pe piept.

Bill Gazon îi apucă mânuţele care ştiau să lovească aşa de straşnic şi le strânse, neştiind unde să-şi manifeste recunoştinţa şi neavând nimic cu care s-o răsplătească

pentru ajutorul dat.

— Cu bine!

--- La revedere ! – şopti ea.

Cei doi prieteni se avântară în şea şi se afundară în noapte.Belem do Para le era ţinta.

Dacă Bill Gazon ar fi întors încă odată capul, ar fi văzut pe fiica hangiului stând reuemată de un pom şi plângând. Aşa însă, se mistui în întunerec, habar neavând de durerea ce lăsa în urmă.